

Pak uw pen en slijp hem vlijm

Ingezonden brievenrubriek

R. Wesselius

Barleus Gymnasium, Amsterdam

Ten behoeve van de wiskundeleraren die in het cursusjaar 1986/1987 voor het eerst te maken krijgen met het examen wiskunde A en B werd er een regionale bijeenkomst georganiseerd met als thema 'Toets en examenproblematiek'.

Bij de leraren wiskunde in de VU-regio van de Hewet-nascholing (dat stond onder het hoofd 'geadresseerde', ik kan het ook niet helpen) was er kennelijk grote belangstelling voor dit onderwerp, gezien de enorm grote opkomst. En het bleek de moeite waard te zijn.

Eén der organisatoren begon met de mededeling dat hij niets hoefde te doen: de kwaliteit van de sprekers/inleiders ontsloeg hem van de verplichting tot nadere activiteiten.

Er volgde een algemene inleiding door een Hewet-bons. Deze begon mee te delen dat hij zich van het verzoek van de organisator over wat er die middag en avond behandeld zou worden, niets aantrok.

De Hewet-inleider stak vervolgens een heel verhaal af over een opgave uit de wiskunde A die hem heel erg leuk leek. Ter verklaring werden gegevens over deze opgave geprojecteerd via een overhead-projector. Op een opmerking uit de zaal dat er van de projectie niets te zien was, antwoordde de spreker dat dat helemaal niet hinderde, het was maar het idee of zoiets mompelde hij. Vervolgens werd het talrijke gehoor drie kwartier vergast op een verhaal waar niet naar gevraagd was en dat niemand kon lezen. Ik heb zelden een grotere minachting voor het publiek meegemaakt dan hier. Helaas blijken de meeste wiskundeleraren een te beleefd volkje om niet gillend weg te lopen.

Eén van de 'werkgroepen' ging over het nieuwe vak ruimtemeetkunde. Daar trof ik opnieuw de Hewet-bons aan. Hij bleek een uitgebreide behandeling in de zin te hebben van een schoolonderzoek ruimtemeetkunde waaraan achteraf, zoals hij zelf toegaf, nogal wat haken en ogen zaten. Op vragen van inhoudelijke aard ging hij niet in: daarvoor was hij niet gekomen

(= had hij zich niet op voorbereid?). Praktische vragen over wat er op het examen gevraagd zou worden kon hij niet beantwoorden. Gelukkig had ik van de schrijvers van de serie 'Getal en Ruimte' juist een stencil ontvangen waarop zij uitvoerig op deze problematiek ingingen, zodat ik vragende collegae hier nog enig antwoord over kon geven.

Na een eenvoudige edoch smakelijke broodmaaltijd voor slechts 5 gulden (dank VU) had ik mijn laatste hoop gevestigd op de 'werkgroep' schoolonderzoek wiskunde A (waarom heetten deze onzinnige praatjes werkgroep?). Ik kwam bij een hele aardige meneer die vertelde over schoolonderzoeken wiskunde A: het was een heel ijverige meneer die alle kranten uitspelde naar berichten die hij tot een wiskunde A-sommetje kon verwerken. Hij nam deze schoolonderzoeken mondeling af en vertelde daar heel boeiend en smakelijk over, maar op de vraag van de organisator wie van de aanwezigen ook van plan was een schoolonderzoek wiskunde A mondeling af te nemen, bleek niemand dat te willen. Toch werd onverdroten op het eenmaal ingeslagen pad verdergegaan. Iedereen keek elkaar wanhopig aan en toen aan het einde werd gevraagd of er nog vragen waren, hield iedereen zijn mond om zo gauw mogelijk weg te komen.

Ik kon tevreden naar huis, niet teleurgesteld in al mijn vooroordelen over dit soort bijeenkomsten en ik herinnerde mij opnieuw een prachtig verhaal uit *Propria Cures*: de 'ik' beschrijft zijn barre tocht naar een eenzaam stationnetje in Drente. Het was zeer guur weer en de tocht verliep niet zonder ongemakken, maar eindelijk op het bewuste station aangekomen, zocht hij zenuwachtig in zijn zakken naar losse gulden. Gelukkig, die had hij bij zich. Hij rende de trein uit, vlug naar de automaat. Een kroket werd uit de wand getrokken, er werd een hap genomen en met een blik vol walging werd de rest van de kroket weggegooid. Zijn vertrouwen was niet beschaamd: de kroket bleek nog even vies als voorheen.